

**Interview med
Serpina Mithramsdatter**

af Helle Ryding

2013

Interview med Serpina Mithramsdatte

Det er nok det mærkeligste sted, jeg indtil nu har siddet og interviewet nogen. Det er efterår. Morgenluften er fugtig, og solen er på vej op. Jeg sidder bag en høj, bred gravsten på en kirkegård sammen med den unge klintemø, Serpina Mithramsdatte. Hun kommer her på kirkegården hver morgen ved solopgang sammen med sine søstre for at samle offergaver, som kvinder fra egnen lægger på klintemødernes mødres grave.

Jeg har siddet her på Serpinas mors grav og ventet i flere timer, før hun og hendes søstre kom. Og det er kun, fordi jeg selv er af hunkøn, at jeg kan komme så tæt på dem. Heldigvis blev Serpina meget nysgerrig, da hun opdagede mig, og jeg fortalte hende, at der er mange fra min verden, som gerne vil kende hendes svar på de spørgsmål, jeg vil stille hende.

Kirkegården virker øde. Ja, altså lige bortset fra de bevæbnede krigere i sorte kapper, der skridter rundt mellem gravene på mindst lige så sorte heste. Ved første øjekast ligner de almindelige unge mænd. Men når jeg ser deres ansigter, får jeg kuldegysninger, selvom Serpina griner og lover mig, at de ikke vil gøre mig noget. De har ingen øjne. Der sidder tågede, sorte skygger, hvor øjnene skulle have været. Det er gengangere, som Serpinas far har fået genoplivet i Underverdenen.

Jeg kan ikke se Serpinas søstre her på kirkegården, men jeg ved, at to af dem er her endnu for at følge hende hjem. Det er Eleonora og Laterna. De har gjort sig usynlige i et klintespind, men jeg kan høre, at de hvisker sammen. Lige nu kan jeg godt ærgre mig over, at jeg kun har helt almindelige menneskeøjne og ikke kan se de fantastiske klintespind, de gemmer sig i.

Serpina sidder med ryggen mod gravstenen og har trukket benene op under sig. Her er mørkt under træerne, og jeg kan kun lige se konturerne af hendes ansigt. Hendes øjne lyser. Jeg har aldrig set noget lignende. De runde skiver ligner virkelig fuldmåner. Om nogle dage skal hun gennemgå en vigtig ceremoni, der vil få betydning for resten af hendes liv. Hvis hun består sin prøve hos vandånden i brønden, bliver hun usårlig, og hun bliver præstinde og må ride ud i landet sammen med sine søstre. Hvis hun ikke består, får hun kun lov til at tage væk fra klinten, når hun bliver fulgt af sin far. Det emne vil hun ikke have, at vi taler om.

Hun vipper utålmodigt med en fod og forklarer, at hun og de to af hendes to søstre, der venter, ikke må blive her for længe. Jeg skynder mig at få begyndt på de spørgsmål, jeg har forberedt hjemmefra:

– *Du har ni søstre, hvordan har det været at vokse op med dem som en af de yngste?*

Serpina griner lidt anstrengt, da jeg har stillet spørgsmålet.

”Det er godt at vi er så mange”, svarer hun. ”Sammen med min far og Bjørka og svendene er vi et helt folk. Hun nikker ivrigt til mig, men det er vist mest for at overbevise sig selv, for nu fortsætter hun i en mere hektisk tone: Men det er altså også irriterende, at de andre altid kalder Selene og Silvia og mig for ”de små”. Det gør min far også engang imellem. Ja ... altså, ikke så meget Selene mere. Men det er også næsten umuligt at komme til at tale med min far, uden at de andre ved det eller hører, hvad jeg taler med ham om. De opdrager på mig og bestemmer over mig og ved altid bedre. Mine ældre søstre skal forberede mig og lære mig op i at tjene som Undinens præstinde. Tit er de søde nok. Men engang imellem prøver de at skræmme mig med uhyggelige historier om ceremonien i brønden bare for at drille. De tror ikke på mig, når jeg siger, at jeg ikke er bange. Det gør min far heldigvis. Han er stolt af mig, fordi jeg er den bedste af os til at skyde med bue og pil. Jeg har nedlagt flere vildsvin, end Edda har gjort i hele sit liv. Og hun er endda tredjeældst. Det er det eneste, der hjælper. At være bedst til noget. Jeg vil ikke bare være ”en af de små” ...”

Jeg får fornemmelsen af, at vi ikke når flere spørgsmål, hvis jeg ikke skynder mig med at stille det næste spørgsmål.

– *Hvordan mødte du Anaja, og hvad betyder hun for dig?*

Jeg har kun lige nævnt spinderens navn, før den sorte edderkop kryber frem fra sit skjul bag Serpinas øre. Selvom her er mørkt, kan jeg sagtens se spinderen, for hun er temmelig stor. Hun har mega lange og lodne ben og bevæger sig op på Serpinas pande i et værdigt tempo. Serpina fører en finger til panden og berører flygtigt sin spinder, før hun svarer mig.

”Anaja og jeg har altid haft hinanden. Min far havde hende med hjem til mig fra en af sine rejser. Men jeg var så lille dengang, at jeg ikke selv kan huske det. Anaja er nærmest en del af mig selv, hun er rigtig god til at gætte, hvad jeg tænker ... og jeg er også god til at gætte, hvad hun tænker. Hvis jeg ikke havde Anaja, ville jeg ikke kunne lave klintespind. Av!” Serpina griner højt, for Anaja bider hende i pandehåret. ”Anaja siger, at uden hende havde jeg heller ikke haft hendes øjne til hjælp og været den bedste med bue og pil.”

– *Er det svært at lære, hvordan man laver klintespind?*

”Ja, det er det!” Serpina ser fast på mig. ”Det tager mange år at lære at lave dem, så de bliver stærke nok og får den rigtige kraft. Ellers virker de ikke, som de skal. Spindene får mere kraft, jo flere detaljer vi giver dem.”

– *Kan du vise os et eksempel på et simpelt klintespind?*

”Jeg må altså ikke vise vores klintespind til nogen. Men du kan få lov til at mærke virkningen. Jeg kan tegne et spind på din pande, så du falder i søvn ...”

Der er kommet et farligt glimt i hendes øjne. Hun gnider lynhurtigt to fingerspidser mod hinanden og løfter hånden op mod mit ansigt. Jeg værger for mig og takker høfligt nej. Hun smiler drillende, og jeg stiller hende hurtigt mit næste spørgsmål.

– *Du er 97 år, og I klintemøer er så godt som udødelige. Hvornår betragtes man som voksen?*

”Når Gullveigs lys ... altså månen ... begynder at lyse ud af vores øjne, er det tegn på, at vi er parate til at blive præstinder. Vi bliver voksne den nat, vi gennemgår prøven i brønden hos Undinen. Også selvom vi ikke består prøven. Kan du se, at månen lyser ud af mine øjne lige nu?”

Serpina ser direkte på mig med de lysende øjne. Hun er ligesom ikke helt rolig, før jeg nikker og siger, at jeg godt kan se månerne.

– *Hvordan er det at vide, at man lever evigt når alle andre uden for klinten med tiden dør?*

”Jeg synes, det er lidt synd for mennesker, at de lever så kort og ikke kan nå at gøre alt det, de drømmer om, før de bliver gamle og rynkede og Rames kalder på dem. Jeg har set hele slægter dø ud og forsvinde. Mit folk vil altid eksistere, vi var her, og vi er her, og vi vil altid være her. Min far siger, at vi er som klinten og stenene og jorden og bjergene og havene, de er her også, når vi træder ind i nye århundreder. Jeg kan rejse ud og se verden, og jeg kan komme tilbage og rejse ud igen, lige så tit jeg vil. Hvis bare min far giver mig lov ...”

– *Hvad er dit bedste minde om din far, Mithram?*

Serpina lægger nakken tilbage og smiler op til himlen. Det er ved at blive helt lyst nu, og jeg kan se på hende, at hun tænker på noget rart.

”Jeg elsker, når det bare er ham og mig, der rider ud sammen. Det gør vi ikke så tit, fordi vi er så mange. Engang viste han mig, hvor en af hans ulve lå med et kuld nyfødte hvalpe. En af hvalpene var min Varar. Min far gav mig lov til at prøve at opdrage hende og vise ham, om jeg kunne få en god og lydige ulv ud af hende. Det øjeblik har jeg gemt i min hjerte lige siden. Varar er helt min ulv nu ... ja, altså ... så meget *min* som en rigtig ulv kan blive ...”

– *Hvad er din største drøm?*

Igen ser Serpina drømmende op mod himlen mellem grenene, før hun svarer.

”At rejse ud og se verden sammen med min far, jeg vil så gerne have ham til at vise mig Enhjørningernes Dal. Men jeg ønsker mig allermest, at vi finder troldmanden og Slangen og slår dem ihjel. Jeg har tit forestillet mig, hvordan det bliver ... min far støder sit sværd i troldmanden, og jeg hugger hovedet af Slangen!”

Hun drejer hovedet med et ryk og ser på mig med et dræberblik, så jeg med ét bliver alt for opmærksom på den sortklædte kriger, der vogter på os fra den anden side af gravstenen. Jeg kan godt selv høre, at min stemme ryster lidt, da jeg stiller mit næste spørgsmål.

– *Hvordan ville en perfekt dag være for dig?*

Serpina ler løssluppet, så det klinger ud over hele kirkegården.

”Det er en dag, der begynder tidligt om morgenen. Når min far har opdaget, at der er fremmede krigsskibe på vej mod kysten, så bliver han hjemme på klinten og laver en meget tæt tåge til dem. Jeg er med ham, når han rider langs med skrænten og blæser i hornet for at lægge tågen rigtig godt til rette. Imens skibene forvilder sig ind i tågen ... det kan sagtens tage hele dagen ... laver min far konkurrencer med os alle sammen. Vi rider om kap, skyder på alle mulige mål med bue og pil, og hvis det skal være helt perfekt, står vi andre og ser på, at min far og Bjørka og svendene fægter for sjov. Bagefter rider jeg en lang tur langs stranden på Løvinden. Jeg har Varar med. Om eftermiddagen rider vi jagt. Og om aftenen holder vi en ceremoni for Undinen eller måske ligefrem for Gullveig, og bagefter er der festmiddag i Klintesalen. Min far fører an i kædedansen gennem hele borgen, og når Gullveig er på sit højeste, rider vi alle sammen ud til skrænten og ser på, at min far kalder uvejr ned over alle de fjendtlige skibe og slår dem i stykker mod revene. Mig og mine søstre undersøger alle de døde krigere og udvælger de bedste til min far. Vi finder på navne til dem. Silvia elsker blomsternavne. Det synes jeg, er lidt fjollet. Jeg kan bedre lide dyrenavne ... Bjørn, Wolf, Varg, Ursus og den slags ...”

Det lader virkelig til, at hun synes, det er en ære for fjendens krigere at dø og blive svende for hendes far. Jeg trænger til at skifte emne. Heldigvis har jeg forberedt tre spørgsmål mere.

– *Hvordan har du det med at dit navn betyder slange, ligesom navnet på jeres fjende?*

”Det har jeg det fint med! Undinen valgte det til mig, allerede før jeg blev født. Hun ville kun give det til én, der var modig nok. Jeg håber, det også

betyder, at jeg en dag finder Slangen og dræber den!”

Serpina slår iltert med nakken og lægger højre hånd på sværdskaftet. Fra den anden side af gravstenen griner hendes væbner grumt. Jeg er oprigtigt glad for, at det ikke er mig, der er Slangen.

– *Serpina, hvordan ser det ud med kærligheden? Drømmer du nogensinde om at få en kæreste?*

Hun spærrer øjnene op og griner. Stemningen letter.

”En kæreste?! Jeg er Klintekongens datter. Hvem skulle det være? Ingen mand må se på mig uden at min far hugger hovedet af ham. Men jeg er altså også ligeglad med mænd. Jeg vil være præstinde, tjene Undinen og Gullveig, og ride ud sammen med mine søstre. Men jeg kunne godt tænke mig, at vi blev flere. Et større folk. Måske har min far tænkt det samme. Og hvis nu den helt rigtige mand kom til klinten ... en som min far bryder sig om ...”

Vi bliver afbrudt af Eleonora, der råber:

”Serpina, nu må du komme. Vi er nødt til at ride hjem!”

Jeg når lige at stille hende det sidste spørgsmål, idet hun rejser sig.

– *Hvad kan vi forvente os af din historie i Ulvepige og Månebarn?*

Serpina ser uforstående på mig og spørger:

”Hvem er Ulvepige og Månebarn?”

Nu kalder hendes søster igen.

”Serpina, vi skal hjem ... inden Bjørka begynder at undre sig ... kom nu!”

”Ja, ja, jeg kommer nu!”

Serpina ser efter sine søstre og vender sig igen mod mig.

”Jeg er nødt til følges med dem. Jeg må ikke ride hjem herfra alene. Min far bliver rasende.”

Jeg rækker hånden frem og vil sige tak. Men hun forstår det vist ikke. Hun lægger hånden mod hjertet, smiler og vender sig væk. Hendes klintemare

træder ud fra træernes skygge. Jeg anede ikke, at den var der. Men den har åbenbart hele tiden stået musestille lige ved siden af hende. Jeg kan høre, at søstrene råber og griner til hinanden, da de rider ud fra kirkegården sammen med deres væbnere. Mon det er mig, der har leveret underholdningen?

Uden for kirkegårdsmuren venter min ledsager, forfatteren, for at følge mig tilbage til min egen verden.